

Nejdražší dar

Dvacetiletý Tomáš šílenou rychlostí uhání po dálnici. Před týdnem si koupil svou první motorku značky Kawasaki a teď na ní jede svou první dlouhou jízdu do Olomouce. Chce se tam setkat se svými kamarády a také se pochlubit. Tenhle stroj mu asi budou všichni závidět! Po cestě se ještě musí stavit nakoupit pivo a nějaké jídlo, jak svým kamarádům slíbil.

Po hodinové cestě zastavuje u obchoďáku v Prostějově. Musí dodržet svůj slib daný kamarádům. Za deset minut má nakoupeno a zase vyráží na cestu. Strašně se těší. Zvláště na to, co na jeho motorku řeknou kamarádi.

Tomáš ve svém silném motorkářském obleku ani nezaznamenává, že začíná pršet. Chrání mu celé tělo a hlavu mu kryje přilba. Výhled z ní se mu nemlží. Ve chvíli, kdy si všímá změny počasí, probíhá venku průtrž mračen. Déšť silně bičuje silnici i vozidla na ní. Do toho všeho padá mlha.

To je hrůza! myslí si Tomáš. Však za chvíli vjedou do tunelu. Tam se schovám. Po chvíli jízdy se před ním skutečně objevuje vjezd do tunelu. Zdá se mu, že venku prší čím dál tím víc. Oblek už má celý promočený. Už ať je uvnitř, nebo nejlépe u svých přátel v Olomouci!

Právě jede za pomalou dodávkou. Od kol jí stříká voda až na něj. Teď nebo nikdy! probleskne mu hlavou. Sebejistě přejíždí do druhého pruhu. Zapomněl se však ohlédnout. Řidič nákladáku, který se rozhodl udělat totéž co Tomáš, zděšeně dupe na brzdu. Jeho těžké vozidlo se však klouže po mokré silnici dál. Muž vykřikuje a zakrývá si oči.

Tomáš cítí strašný náraz do zadní části motorky. Přidává plyn, když tu najednou padá na zem. Vykřikuje bolestí. Chce si stoupnout, ale uvědomuje si, že jede po břiše dál. Vidí, jak ostatní řidiči zděšeně zastavují, slyší zvuky bouračky a sleduje, jak se nezastavitelně blíží k zadní nápravě dalšího nákladáku. Ten však najednou jakoby narazil. Plachta přikrývající nákladní prostor se trhá a něco vypadává ven. Tomáš už vjel hlavou pod nápravu, když náhle cítí ostrou bolest v pravé noze. Cítí, že mu z ní něco teče. Krev! Teče mu krev! Cítí, jak ho někdo vytahuje zpod nákladáku na silnici, vidí vystrašeného muže, který mu sundává přilbu, a potom ztrácí vědomí.

První věc, které si všímá, když procitá, je, že se pohybuje. Probouzí se připoutaný na lůžku. Vedle něj stojí žena v bílém plášti. Jede v sanitce! Když žena zaznamenává, že se probudil, pokládá mu ruku na rameno a konejší ho: „Neboj se, jen klid! Klid! Ty jsi Tomáš, že?“ Mladík přikyvuje. V obličeji se mu zračí bolest. „Strašně mě bolí hlava a je mi špatně!“ „Za chvíli budeme v nemocnici.“ „Co... se stalo?“ „To ti vysvětlím později.“ Ženin hlas Tomáše konejší. Zavírá oči a nadechuje se.

Zanedlouho se Tomáš ocitá v lékařském sále. Stojí tam i jeho rodiče, mladší bratr a nejbližší příbuzní. Jeho máma se na něj dívá očima červenýma od pláče. Táta nedává najevo žádné

pocity, ale do zpěvu mu není. Dívají se, jak Tomáše uvádějí do umělého spánku. Když už Tomáš pravidelně oddechuje na lůžku, přichází lékař k jeho rodičům. „Vašeho syna srazilo nákladní auto, když před něj nečekaně najel. Většinu pádu zbrzdil jeho oblek, vyvázl jen s lehce naraženou rukou. Potom narazil hlavou do zadní nápravy jiného nákladního auta. Většinu rány vstřebala přílba, ale nedokážu říct, jaký dopad to mělo na hlavu celkově. A teď to nejhorší,“ lékař se nadechuje. Tomášova matka začíná znovu plakat. „Nákladní auto, pod které zajel až po pás, narazilo do osobního auta před ním. Plachta přikrývající nákladní prostor se roztrhla a ven vypadl těžký kus železa. Ten mu spadl na nohu a přesekl mu tepnu. Ztratil velké množství krve.“ V jednu chvíli, kdy sestra odkrývá plachtu z Tomášovy nohy, uvidí jeho otec synovu rozdrčenou holeň i s lýtkem. Matka si toho také s hrůzou všimá. V očích se jí zračí strach. Přiblíží se k Tomášovi a chytne ho za ruku. Po tvářích jí stékají slzy. Stejně tak i Tomášově babičce. „Synku můj, prosím tě, uzdrav se!“ Zoufalství jeho mámy dojíímá i sestřičku. Ta si také pokládá ruku na ústa. „Jeho kamarádům už jsme volali. Ví o tom.“ oznamuje lékař. „Půjdeme,“ rozhoduje Tomášův otec. Poté všichni odcházejí. Zůstávají jen lékař a sestra.

„Pane doktore, na krevním oddělení mi řekli, že nemáme dostatek krve!“ oznamuje náhle setra. „Jak je to možné?!“ chytá se lékař za hlavu. „Ať se podívají znovu. To nemůže být pravda!“ „Ano, řeknu jim to.“ Sestřička odbíhá. Lékař dělá vyšetření mozku. Za hodnou chvíli přibíhá vyděšená sestřička znovu. „Vážně tam nic není!“ „Tak prosím zavolejte jeho rodičům!“ „Dobře.“

Vyšetření mozku ukázalo, že Tomášův mozek je v pořádku. Lékař si úlevně oddechuje. Jeho pravou naraženou ruku vkládá do dlahy. Nohu mu dává do sádry. Ta se bude hojit dlouho. Za nějakou dobu znovu přichází sestra. „Zvedl to jeho otec. Prý je ochotný darovat krev. Má stejnou krevní skupinu.“ „To je naděje!“ vykřikuje nadšeně lékař. „Ať se na krevním oddělení připraví!“ Sestra přikyvuje a odbíhá.

Když přichází Tomášův tatínek, je už všechno připraveno. Během deseti minut mají dostatek krve i pro dva Tomáše. „Můžu se na něj prosím potom podívat?“ ptá se tatínek lékaře. „Samozřejmě.“ Mezitím, co Tomášův otec doplňuje svou ztrátu, vstříkuje lékař Tomášovi jeho krev. Když se na něj jde táta podívat, je už Tomáš při vědomí. Když si mladík všimá zvláštního pohledu svého otce, s úsměvem poznamenává: „Jo. Domlátil jsem si jenom pravou stranu těla. Zvláštní.“

Táta si k němu sedá. „Víš, při té bouračce jsi ztratil dost krve. Neměli tady dostatek v záloze, proto jsem přijel darovat.“ „Ty jsi mi dal svou krev? Dík moc! To je asi ten nejdražší dar, který jsem kdy dostal!“ Syn se na něj usmívá. Jeho otec mu úsměv oplácí a odpovídá: „Asi to tak bude...“

Za hodinu opouští Tomášův otec nemocnici. Jeho syn si tam ještě nějakou dobu pobude, ale za několik týdnů ho pustí. Noha se také uzdraví. Spokojeně nasedá do svého auta a odjíždí domů.